

visningsafgiften allerede fra 1. august 1966 og håber at kunne gennemføre en yderligere forhøjelse af dette tilskud fra begyndelsen af det følgende undervisningsår. Ministeren har endvidere oplyst, at han er indstillet på at foreslå en sådan nyordning af tilskudsreglerne for de private seminarier, at undervisningsafgiften helt kan bortfalde, og at han vil anse det for hensigtsmæssigt, om en sådan ny tilskudsordning kan træde i kraft fra samme tidspunkt som den nye ordning af læreruddannelsen, d. v. s. fra 1. august 1969. Udvalget kan tiltræde, at spørgsmålet om undervisningsafgiften ved de private seminarier tages op i forbindelse med indførelsen af en ny tilskudsordning for disse seminarier, således at den gældende og også i forslaget til ny lov om læreruddannelsen optagne bestemmelse om statstilskud til nedbringelse af undervisningsafgiften foreløbig opretholdes.

Der er i udvalget rejst spørgsmål om muligheden for at give fagfolk med uddannelse fra andre institutioner end seminarierne, f. eks. musikkonservatoriet, kunstakademiet og tekniske læreanstalter, adgang til at undervise på lige fod med de seminarieuddannede lærere i folkeskolen efter en supplerende uddannelse i de pædagogiske og enkelte andre fag. Udvalget finder, at dette spørgsmål fortrinsvis henhører under folkeskoleloven.

Endelig finder udvalget det rimeligt at henlede opmærksomheden på, at det vil være ønskeligt at forbedre statsseminariernes mulighed for at anskaffe og forny samlinger og undervisningsmateriel. Man vil i denne forbindelse pege på, at tilvejebringelsen af en rådighedssum for de enkelte statsseminarier til det nævnte formål vil være særdeles ønskelig.

Herefter indstiller *udvalget* lovforslaget til *vedtagelse* med de af undervisningsministeren foreslåede ændringer.

Ad II. forslag til lov om højere forberedelseseksamen.

Med forslag til lov om højere forberedelseseksamen tilstræbes det at skabe udvidede adgangsmuligheder til højere uddannelser. Forslaget hviler endvidere på den opfattelse, at den nugældende ordning af adgangen til læreruddannelsen for ansø-

gere, der ikke har studentereksamen, ikke er tilfredsstillende.

Ønsket om at komme bort fra optagelsesprøven på grund af dens stilling som en „blindgyde“ i uddannelsessystemet kunne tænkes imødekommet ved alene at lade studentereksamen være adgangsgivende til læreruddannelsen. Et stigende antal studenter har i de senere år gennemgået læreruddannelse, hvilket har tilført skolen mange gode lærere, men udvalget er med ministeren enig i, at det ikke vil være rigtigt at gøre studentereksamen til den eneste adgangsvej til læreruddannelsen. For at åbne for tilgang af unge, der har de fornødne evner, men som ikke har afsluttet deres skolegang med studentereksamen, eller som først nogle år efter skolegangens afslutning, eventuelt efter nogle års praktisk arbejde, ønsker at uddanne sig til lærere, må der findes en anden adgangsmulighed.

Denne anden adgangsvej til læreruddannelsen må baseres på en selvstændig almen uddannelse, og for at den ikke skal blive en ny blindgyde i uddannelsessystemet, må den indrettes sådan, at den giver et godt grundlag også for andre uddannelser. Højere forberedelseseksamen og den 2-årige undervisning, der fører frem til den (for dem, der ønsker at forberede sig til eksamen ved at følge de særlige kursus, der tænkes oprettet), må ligge på et tilstrækkelig højt niveau til at give grundlag for en videregående uddannelse. Det afgørende må være, at det ved prøven dokumenteres, at de studerende er i stand til at vurdere et fagligt stof og at arbejde selvstændigt dermed. Som følge heraf er det af største betydning, at man anvender prøveformer, der ud over at vurdere eksaminandens kundskaber i de enkelte fag også giver mulighed for at vurdere, om den for den videre uddannelse fornødne modenhed og selvstændighed er til stede. Det må i det hele tillægges stor betydning, at såvel undervisningsformer som prøveformer bygger videre på de erfaringer, der indhøstes i folkeskolens ældste klasser, inden for ungdomsundervisningen m. v.

Bestemmelserne om indholdet og omfanget af de enkelte fag må fastsættes administrativt, således som det normalt er tilfældet både for de øvrige almene og for de